

LIBRIS

We know
books

SABAA TAHIR s-a născut la Londra, dar a copilărit în Deșertul Mojave, unde părinții ei aveau un motel. După ce a absolvit UCLA (University of California, Los Angeles), a devenit redactor de știri externe la ziarul *Washington Post*. Trei ani mai târziu, a apărut romanul său de debut, *Elias și spioana Cărturarilor*. Sabaa trăiește în prezent în zona Golfului San Francisco împreună cu familia.

SABAA TAHIR

ELIAS ȘI SPIOANA
CĂRTURARILOR
III

MOARTEA LA PORȚI

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

youngart

Zburătorul

Iubești prea mult, regele meu.

Regina mea a rostit adesea aceste cuvinte, de-a lungul secolelor petrecute împreună. La început, cu un zâmbet. Dar, în ultimii ani, încruntând din sprâncene. Cu privirea ațintită asupra copiilor noștri care fugeau peste tot prin palat, cu corpurile pâlپând din flacără în carne, mici furtuni de imposibilă frumusețe.

— Mă tem pentru tine, *Meherya*.

Îi tremura vocea.

— Mă tem de ce vei face dacă pășesc ceva rău cei pe care îi iubești.

— N-o să vi se întâmple niciun rău. Jur.

Am vorbit cu pasiunea și prostia tinereții, deși, desigur, nu mai eram tânăr. Nici măcar atunci. În ziua aceea, vânturile dinspre râu i-au ciufulit părul noptatic, iar soarele a turnat aur lichid printre perdelele care se legănau la ferestre. I-a luminat în chihlimbar pe copiii noștri, care lăsau în spatele lor urme pârjolite și râsete pe pardoseala de piatră.

Spaimile o țineau captivă. I-am căutat mâinile.

— Voi distruge pe oricine a îndrăznit să-ți facă rău, am zis.

— *Meherya*, nu.

M-am întrebat în anii care au trecut de-atunci dacă știa deja ce urma să devin.

— Jură că n-o vei face niciodată. Tu ești *Meherya* al nostru. Inima ta este făcută să iubească. Să dăruiască, nu să ia. De aceea ești tu regele djinnilor. Jură.

Am depus două jurăminte în ziua aceea. Să apar, mereu. Să iubesc, mereu.

După un an, le încălcaseam pe amândouă.

*

Steaua atârnă de peretele grotei, departe de ochii oamenilor. Are formă de romb și o crăpătură îngustă în vârf. De jur împrejurul ei se întind ca o pânză de păianjen zgârieturi fine, o amintire a zilei când au sfârâmat-o Cărturarii, după ce mi-au luat prizonier poporul. Metalul strălucește nerăbdător, ca privirea feroce cu care își fixează prada o fiară a junglei. O putere enormă zace în această armă – destulă cât să distrugă un oraș străvechi, un popor străvechi. Destulă cât să-i întemnițeze pe djinni pentru o mie de ani.

Destulă cât să-i elibereze.

Steaua vibrează, ca și cum ar simți brățara de la încheietura mâinii mele și ar tânji după partea care îi lipsește. Simt un junghi dureros când ridic brățara, iar aceasta se prelinge ca un țipar de argint, unindu-se cu Steaua. Crăpătura din vârful ei se închide.

Cele patru vârfuri ale Stelei luminează până în colțurile cele mai îndepărtate ale grotei din granit pestriț, smulgând un val de șuierături dezaprobatore din partea creaturilor din jurul meu. Pe urmă lumina scade, lăsând doar razele palide ale lunii. Ghulii foșnesc pe lângă gleznele mele.

Stăpâne. Stăpâne.

În spatele lor, Suveranul Spectrelor așteaptă ordinele mele, împreună cu regii și reginele efrîților – de vânt și de mare, de nisip și de peșteră, de aer și de zăpadă.

În timp ce ei mă urmăresc tăcuți și preocupați, eu mă gândesc la pergamentul pe care îl țin în mâini. Este la fel de discret ca nisipul. Dar cuvintele din el nu sunt la fel.

Suveranul Spectrelor se apropie, la ordinele mele. Se supune fără tragere de inimă, înfricoșat de magia mea, dar căznindu-se mereu să se elibereze. Încă mai am nevoie de el. Spectrele sunt frânturi răzlețe de suflete pierdute, adunate laolaltă de vrăji străvechi, și sunt imposibil de detectat, atunci când doresc. Chiar și de către faimoasele Măști ale Imperiului.

În timp ce îi întind pergamentul, o aud pe ea. Vocea reginei mele e o șoaptă, blândă ca lumina lumânării într-o noapte friguroasă. *Dacă faci asta, nu te mai poți întoarce niciodată. Orice speranță e pierdută pentru tine, Meherya. Gândește-te bine.*

Ascult ce-mi cere. Mă gândesc.

Pe urmă îmi amintesc că ea a murit, a dispărut și așa stau lucrurile de un mileniu. Prezența ei e o închipuire. Vocea ei este slăbiciunea mea. Îi dau pergamentul Suveranului Spectrelor.

— Vezi dacă afli aici ceva despre Sfrânciocul Helene Aquilla, îi spun. Altceva nu ne interesează.

El se înclină, iar efrîții înaintează. Le ordon efrîților de aer să iasă; am altă treabă pentru ei. Restul îngenunchează.

— Cu mult timp în urmă, le-ați dăruit Cărturarilor cunoașterea care a condus la distrugerea poporului meu și a lumii supranaturale.

Amintirea îi scutură, ca o undă de șoc.

— Vă ofer izbăvirea. Mergeți la noii noștri aliați din sud. Ajutați-i să înțeleagă ce pot atrage din locurile întunecate. Luna Grânelor* va urca pe cer peste jumătate de an. Aveți

* *Grain Moon* – numele dat zilei cu lună plină din luna august de către unele triburi de nativi americani din America de Nord.

grijă să terminați treaba până atunci. Iar voi – ghulii se trag mai aproape – ghiftuiți-vă! Nu mă dezamăgiți!

După ce pleacă toți, mă uit lung la Stea și mă gândesc la perfida femeie-djinn care a contribuit la apariția ei pe lume. Poate că unui om i s-ar fi părut că arma strălucește plină de promisiuni.

Eu nu simt decât ură.

Îmi apare în minte un chip. Laia din Serra. Îmi amintesc căldura pielii ei sub mâinile mele, cum și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Cum a închis ochii, și scobitura aurie a gâtului ei. Semăna la atingere cu pragul ușii fostei mele case când era papura proaspăt schimbată. Te simțea în siguranță când o atingeai.

Ai iubit-o, spune regina mea. Și pe urmă i-ai făcut rău.

N-ar trebui să-mi stăruie în minte faptul că am trădat-o pe Cărturăreasă. Am înșelat sute înaintea ei.

Și totuși, nu mă simt în largul meu. S-a întâmplat ceva inexplicabil după ce Laia din Serra mi-a dat brățara ei – după ce și-a dat seama că băiatul căruia îi spunea Keenan nu era decât o iluzie. La fel ca toți oamenii, a zărit în ochii mei cele mai întunecate momente ale vieții ei. Dar când m-am uitat eu în sufletul ei, ceva – *cineva* – s-a uitat înapoi la mine: regina mea, privindu-mă peste secole.

I-am văzut repulsia. Tristețea pentru ce devenisem. Am văzut durerea pentru ce suferiseră copiii noștri și poporul nostru în mâinile Cărturarilor.

Mă gândesc la regina mea de fiecare dată când trădez pe cineva. Mă gândesc la toți oamenii din ultima mie de ani pe care i-am găsit, i-am manipulat și i-am iubit până când mi-au dat de bunăvoie bucata lor de Stea, cu dragoste în suflet. Iar și iar și iar.

Dar nu mi-am mai văzut niciodată regina în privirea altcuiva. N-am mai simțit niciodată cu atâta putere tăișul ascuțit al dezamăgirii ei.

Încă o dată. Numai o dată.

Regina mea vorbește. *Nu face asta. Te rog.*

Îi înăbuș vocea. Îi înăbuș amintirea. Cred că n-o voi mai auzi din nou.

Laia

Atacul ăsta mi se pare în întregime greșit. Darin și cu mine o știm amândoi, chiar dacă niciunul dintre noi nu dorește s-o spună.

Fratele meu nu vorbește mult zilele astea.

Furgoanele-fantomă pe care le urmărim se opresc în sfârșit lângă un sat Războinic. Mă ridic din tufele pline de zăpadă în care ne ascundem și îi fac semn din cap lui Darin. El mă prinde de mână și mă strânge ușor. *Ai grijă.*

Mă străduiesc să devin invizibilă, o putere trezită în mine de curând, cu care încă mă obișnuiesc. Răsuflarea mea scoate nori albi, un fel de șarpe care se unduiește după o melodie neștiută. În alte locuri din Imperiu îmbobocește primăvara. Însă aici, aproape de Antium, de capitală, iarna încă ne biciuiește peste față cu degetele ei reci.

E trecut de miezul nopții, iar cele câteva felinare care ard în sat sfârâie în bătaia tot mai puternică a vântului. După ce intru în perimetrul caravanei cu prizonieri, imit cu voce joasă strigătul unei bufnițe de zăpadă, o pasăre destul de des întâlnită în această parte a Imperiului.

În timp ce mă furișez spre furgoanele-fantomă, mă furează pielea. Mă întorc repede, instinctul îmi transmite un avertisment. Culmea din apropiere e pustie, iar soldații auxiliari care stau de gardă nici nu se clintesc. Nimic nu pare să fie în neregulă.

Ești doar încordată, Laia. Ca de obicei. Din tabăra noastră de la periferia Anticamerei, aflată la 30 de kilometri

depărtare, Darin și cu mine am plănuțit și am întreprins șase atacuri asupra caravelor cu prizonieri ale Imperiului. Fratele meu n-a turnat nicio bucată de oțel de Serra. Eu n-am răspuns scrisorilor lui Araj, conducătorul Cărturar care a evadat din Închisoarea Kauf împreună cu noi. Dar, împreună cu Afya Ara-Nur și oamenii ei, am ajutat în ultimele două luni la eliberarea a patru sute de Cărturari și de Tribali.

Asta, însă, nu ne garantează succesul în cazul acestei caravane. Pentru că această caravană e diferită.

La marginea perimetrului își croiesc drum în tabăra dintre copaci bine cunoscutele siluete îmbrăcate în negru. Afya și oamenii ei au reacționat la semnalul meu și se pregătesc de atac. Prezența lor îmi dă curaj. Am aflat despre aceste furgoane-fantomă și despre prizonierii pe care îi transportă doar datorită femeii Tribale care m-a ajutat să-l eliberez pe Darin din Închisoarea Kauf.

Simt șperaclele în mână ca pe niște lame de gheață. Șase furgoane stau în semicerc, cu două căruțe cu provizii între ele. Majoritatea soldaților se ocupă de cai și de focurile de tabără. Ninge în rafale și când mă opresc la primul vagon și mă apuc să-i descui lacătul, mi se așterne zăpadă pe față. Mecanismul încuietorii se dovedește un mister pentru mâinile mele înghețate și stângace. *Mai repede, Laia.*

Din furgon nu se aude niciun zgomot, parcă ar fi gol. Dar eu știu adevărul. Curând, un scâncet de copil sparge liniștea. Cineva îl înăbușă imediat. Prizonierii au învățat că numai liniștea îi ajută să se ferească de suferință.

— Unde mama iadului e toată lumea? mugește o voce în urechea mea.

Approape că scap șperaclele. Pe lângă mine trece cu pași mari un legionar și simt pe spinare un fior de frică. Nu îndrăznesc nici să respir. *Dacă mă vede? Dacă mă părăsește*

invizibilitatea? Mi s-a mai întâmplat și altă dată, când am fost atacată sau într-o mulțime mare.

— Trezește-l pe hangiu, îi spune legionarul auxiliarului care dă fuga spre el. Spune-i să dea cep la butoi și să pregătească niște camere.

— Hanul e pustiu, domnule. Satul pare părăsit.

Războinicii nu-și părăsesc satele, nici măcar în toiul iernii. Doar dacă îi lovește o molimă. Dar Afya ar fi aflat, dacă era cazul.

Nu-i treaba ta de ce au plecat sătenii, Laia. Deschide lacătele.

Auxiliarul și legionarul se îndreaptă spre han. Imediat ce nu se mai văd, bag șperaclul în lacăt. Dar metalul geme, înțepenit de ger.

Haide! Fără Elias Veturius care să se ocupe de jumătate dintre lacăte, trebuie să muncesc de două ori mai repede. N-am timp să mă gândesc la prietenul meu, dar nu-mi pot înăbuși îngrijorarea. Prezența lui în timpul atacurilor ne-a ajutat să nu fim prinși. *A spus că va fi aici.*

Ce i s-o fi întâmplat lui Elias? Nu mă lasă baltă niciodată. *În ce privește atacurile, cel puțin.* Să fi aflat Shaeva că ne-a ajutat, pe Darin și pe mine, să traversăm Anticamera pe furiș, venind din căsuța noastră aflată în Teritoriile Libere? Oare îl pedepsește?

Știi puține lucruri despre Păzitoarea Sufletelor – e rezervată, iar eu presupun că nu-i place de mine. În unele zile, când Elias iese din Anticameră ca să ne viziteze pe mine și pe Darin, știu că femeia-djinn ne urmărește și nu simt ranchiună. Doar tristețe. Dar, cerul mi-e martor, nu sunt eu persoana potrivită să judece răutatea ascunsă.

Dacă era vorba despre orice altă caravană – despre orice alt prizonier pe care încercam să-l eliberăm – nu i-aș fi pus în pericol pe Darin, pe Tribali, sau chiar pe mine.

Dar le-o datorăm lui Mamie Rila și prizonierilor din tribul Saif să îi eliberăm. Mama Tribală a lui Elias și-a sacrificat corpul, libertatea și tribul ca eu să-l pot salva pe Darin. N-o pot lăsa de izbeliște.

Elias nu-i aici. Ești singură. Mișcă-te!

Lacătul se deschide în sfârșit, iar eu trec la furgonul următor. Între copaci, la numai câțiva metri, Afya probabil că înjură întârzierea. Cu cât îmi ia mie mai mult timp, cu atât crește riscul să ne prindă Războinicii.

După ce sparg și ultimul lacăt, fluier un semnal. *Sfârrr. Sfârrr. Sfârrr.* Săgeți zboară prin aer. Războinicii de pe marginea taberei se prăbușesc fără zgomot, lăsați fără simțire de otrava rară din sud în care au fost înmuiate vârfurile de săgeți. Șase Tribali se apropie de soldați și le taie gâturile.

Mă uit în altă parte, dar tot aud carnea retezată, horcăitul ultimei suflări. Știu că trebuie să facem asta. Fără oțelul de Serra, oamenii Afyei nu pot ține piept înaintării Războinicilor, căci li se rup săbiile. Dar există în acest mod de a ucide o eficiență care îmi îngheață sângele în vine. Mă întreb dacă îl voi folosi și eu vreodată.

Din umbră apare o siluetă mărunță, cu arma strălucind. Tatuajele complicate care o înseamnă drept *Zaldara*, conducătoarea tribului ei, sunt ascunse de mâneci lungi și negre. Fluier spre Afya Ara-Nur, să știe unde sunt.

— Ți-a luat prea mult, zice ea și se uită în jur, clătănându-și cozile negre și roșii. Unde mama iadului e Elias? A învățat și el să devină invizibil?

Elias i-a spus în cele din urmă Afyei despre Anticameră, despre cum a murit în Închisoarea Kauf, despre cum a invitat și ce înțelegere a făcut cu Shaeva. În ziua aceea, înainte să mă găsească pe mine, femeia Tribală îl blestemase de mama focului. Mie îmi spusese: *Uită-l, Laia. E o prostie să*